

I dag blir det svårtuggat men för er som förstår siffror är det, som Gunnar konstaterade, rena självmordstrippen. Påståendet att invandringen är lönsam måste vara svensk politikets fetaste lögn. Det här är den tredje av en serie planerade bloggtexter som "befriar" den svenska makteliten från det moraliska överläge som den gör anspråk på, trots att den välfärds-kris och försörjningsbörda som Sverige dragit på sig, är resultatet av dess politiska inkompetens.

Invandring och kostnader

När Sveriges riksdag i mitten av 1970-talet bestämde att Sverige i fortsättningen skulle vara ett mångkulturellt land ansågs det inte behövligt med någon ekonomisk utredning av konsekvenserna. Arbetsinvandringen hade alltsedan krigsslutet varit en oavbrutet lönsam affär. I början av 1970-talet bidrog invandrarna med ungefär en procent till BNP. Den bilden förändras när Sverige på grund av en lågkonjunktur stryper arbetsinvandringen. Istället tar den så kallade flyktinginvandringen vid och därmed blir kostnadsbilden en annan. I den mest omfattande studie som gjorts av invandringens kostnader, nationalekonomen Jan Ekbergs från år 2009 (*Invandringen och de offentliga finanserna*. Rapport till Expertgruppen för studier i offentlig ekonomi), kan man läsa:

I takt med att invandrarnas sysselsättningsläge försämrades minskade den årliga intäkten för att nå ett noll-läge i mitten/slutet av 1980-talet. Under 1990-talet övergick nettointäkten till en nettokostnad, dvs. en inkomstomfördelning från infödda till invandrare. Vid mitten/slutet av 1990-talet uppgick årskostnaden för infödda netto till 1,5 till 2 procent av BNP.

1971 låg Sveriges BNP på ungefär 207 miljarder, vilket innebär att invandringen enligt Jan Ekberg visade ett överskott på mer än 2 miljarder kronor per år. 35 år senare låg den på minus med 40-60 miljarder.

Sex år efter Jan Ekbergs utredning publicerade ekonomen Jan Tullberg sin rapport *Låsningen*. I polemik med regeringen, som med stöd i Jan Ekbergs beräkningar hävdade att invandringen kostade mellan 45 och 60 miljarder per år, hävdade Jan Tullberg att den faktiska kostnaden var hela 250 miljarder. Det kunde till en del förklaras med att det fanns fler invandrare i Sverige år 2013 än år 2006, som var det år Jan Ekbergs kostnadskalkyl utgick ifrån. Jan Tullbergs egen förklaring till den stora skillnaden var att han tagit med kostnader som är svåra att beräkna. Det spelade säkert också roll att regeringen, eftersom det handlade om skattemedel, ville redovisa så låga siffror som det bara var möjligt, utan att riskera att bli anklagad för att ljuga.

Jag är övertygad om att regeringen, då som nu, hade full koll på kostnaderna. Sveriges ekonomi är nämligen huvuduppgiften för finansdepartementets cirka femhundra anställda tjänstemän. Arbetet i regeringskansliet är organiserat så, att varje departement består av ett antal enheter. Varje enhet har ansvar för någon eller några myndigheter, alternativt ett eller några anslag. Till varje enhet finns en kontaktperson som hör hemma på någon av Finansdepartementets budgetavdelningar. Kontaktpersonens enda arbetsuppgift är att veta vad som sker på enheten och dess myndigheter. Cirka etthundra tjänstemän vakar över alla andra departement. Därutöver finns det på Finansdepartementet enheter, som bara jobbar med prognoser.

Inte en enda krona betalas ut som inte Finansdepartementet godkänt och detta godkännande bygger ytterst på finansministerns och regeringens politiska vilja. Om Magdalena Andersson vill veta hur utvecklingen sett ut de senaste åren för invandringens kostnader, eller hur prognoserna ter sig för de kommande åren, ringer hon sin enhetschef på Finansdepartementets budgetavdelning. Inom några timmar har hon ett PM om detta i mailen. Finansdepartementet gör också utredningar för sina politiska meningsmotståndares budgetförslag. Det är alltså inte så att utvecklingen de senaste 15-20 åren "bara hänt" på grund av politikernas enfald, lättsinnighet eller blindhet.

Jan Tullberg har fått kritik för sina beräkningar av invandringens kostnader. Det har inte hindrat honom från att återkomma med ännu högre siffror. I början av år 2016, alltså efter massinvandringen under hösten 2015, beräknade han den totala kostnaden för asylinvandringen under 2015 till svindlande 600 miljarder skattekoronor, vilket han till och med menade var lågt räknat. Mer precist landade kalkylen på 583 miljarder. Jan Tullberg utgick från fem olika slag av kostnader:

<http://www.friatider.se/tullberg-asyлкаoset-2015-kostar-sverige-600-miljarder-skattekoronor>

- Kostnader per person och år
- Merkostnaden för "ensamkommande flyktingbarn"
- Kostnaden för dem som inte beviljats asyl
- I vilken utsträckning invandraren tjänar in till sitt liv som pensionär

- Vad invandrarna betalar för sina barn

Inte heller dessa siffror har debatterats offentligt, antagligen därför att de är så chockerande höga att det är svårt att tro på dem. 600 miljarder är exempelvis 14 gånger mer än samma års hela försvarsbudget. Det är dessutom av stor betydelse att Jan Tullberg inte gjort beräkningen som ett officiellt uppdrag, utan på eget initiativ.

Dessvärre är det också chockerande att ta del av de siffror som redovisas av regeringen. I vårbudgeten 2016 anger regeringen att en miljon vuxna i Sverige kommer att leva på olika bidrag år 2020. Lägger man till att dessa har barn, så kommer 1,4 miljoner medborgare i arbetsför ålder att vara bidragsförsörjda. Den allra största delen av de utrikesfödda som är arbetslösa, 145.000 av sammanlagt 189.000 personer, kommer från länder utanför Europa. Det är den grupp arbetslösa som ökar snabbast.

Går vi till regeringens vårandringsbudget, som offentliggjordes i mitten av april 2017, anges utgiftsområdena *Migration* och *Jämställdhet och Nyanlända invandrares etablering* till 71,5 miljarder under året. Vårbudgeten presenterade därefter för perioden 2016-2019 siffran 307,1 miljarder. Det är en dramatisk ökning på bara ett halvår. Hösten 2016 låg prognosen för samma period på 169,6 miljarder. Observera att i denna kalkyl är inte indirekta kostnader för migrationen medräknade – främst ökade kostnader för skola och sjukvård, de stora poster som Jan Ekberg kallade för "transfereringar inom den offentliga sektorn". En delpost som särskilt bör noteras är försörjningsstödet (inklusive etableringsersättning) där de utrikes födda som utgör 17 procent av befolkningen, konsumerar två tredjedelar; detta innan den stora migrantvågen 2015 (K-O Arnstberg & G. Sandelin 2016: Nötskalet. Debattförlaget, Stockholm).

För att få en uppfattning om kostnadernas storlek, jämför med rättsväsendet som inklusive polisen är budgeterat till 179 miljarder. Försvaret beräknas kosta ungefär 200 miljarder. Att nationalekonomen Tino Sanandaji tvivlar på att problemen kommer att lösa sig, är inte så svårt att förstå:

<http://kvartal.se/artiklar/migration-och-vlfrdsstatens-finansiering>

... den sammanlagda bilden är katastrofal och tyder knappast på att integrationsutmaningar är övergående problem förknippade med initial asylmottagning. Det finns få tecken på att utvecklingen håller på att vända. Kurvan pekar nedåt, inte uppåt. Det är också svårt att finna belägg på dynamiska effekter med dolda samhällsfördelar av invandring, öppenhet och mångfald som fått ekonomin att blomstra.

Den konservativa bloggaren Björn Olanders

<https://www.facebook.com/frikonservativ/posts/1586828531586184>

plussar på sin blogg på med extra kostnader för bil- och skolbränder, bombdåd och bombhot mot offentliga byggnader, dödsskjutningar, de kostsamma maffiarättegångarna, våldtäkter, olaga hot, ficktjuvar, snatterier, bostadsinbrott, stenkastning mot polis, brandkår, ambulans, och brevbärare, förstörelse av polisbilar, bussar, brandbilar, ambulanser och lastbilar, höjda

försäkringspremier, försäkringsbedrägerier, sänkta fastighetsvärden i invandrartäta områden, ökade kostnader för friskolor etc. Han avslutar med att fråga hur länge detta vansinne ska pågå och jag är benägen att instämma i den frågan.

Enligt Statistiska Centralbyråns arbetskraftsundersökning (AKU) var den totala andelen av Sverige befolkning i åldern 20-64 år 2014 sysselsatta till 80 procent. Bland kvinnorna var sysselsättningsgraden 78 procent och bland männen 82 procent. Bland utrikes födda var sysselsättningsgraden 67 procent totalt – 62 procent bland kvinnorna och 72 procent bland männen. Dessa siffror förskönar verkligheten, eftersom SCB inte skiljer mellan fasta, tillfälliga och deltidsarbeten. Också de som har 80 procent i lönebidrag eller bara en timmes jobb den vecka då undersökningen gjordes, räknas in bland de arbetande. Utgår man istället från helårsanställda och företagare ligger den arbetande procenten av den totala befolkningen i Sverige i åldersspannet 20-64 på låga 69 procent. Det är inte ens i närheten av vad som behövs för att upprätthålla välfärden. Det var därför Fredrik Reinfeldt under sin sista tid som statsminister ivrade för en höjd pensionsålder. Det är därför regeringen Löfven, trots högkonjunkturen, vill höja skatten. Läger man till att svenskarna, om vi får tro den finske systemanalytikern Kyösti Tavainens beräkningar, <https://morklaggning.wordpress.com/2017/04/18/befolkningsprognoser-for-sverige-norge-danmark-och-finland-2015-65/>

om mindre än femtio år kommer att vara en minoritet i sitt eget land, ter sig framtiden minst sagt dystert för välfärdssamhället.

I maj 2016 varnade samhällsanalytikern och tidigare LO-ekonomen Jan Edling för utvecklingen.

<http://kvartal.se/artiklar/den-svenska-vlfrdsstatens-framtid>

Under 1970- och 80-talet låg andelen sysselsatta på hela 87 procent. Under 1990-talets kris steg arbetslösheten från två till elva procent och antalet sysselsatta sjönk till 75 procent. De som producerade det välstånd som medborgarna skulle leva av blev således avsevärt färre. Jan Edling anser att siffran 80 procent redan den är för låg. Sysselsättningen behöver öka till 85 procent om välfärden ska kunna ligga kvar på dagens nivå. Höjs inte sysselsättningsgraden kommer Sverige om tjugo år att ha en försörjningsbörda som är lika hög som under de värsta åren av 1990-talskrisen. Det betyder att dyrbara men angelägna investeringar i infrastruktur och bostadsbyggande måste skjutas på framtiden. Det finns också risk för allvarliga motsättningar och spänningar, när stora grupper får minskad välfärd. Med utgångspunkt i Statistiska Centralbyråns och Migrationsverkets beräkningar skriver journalisten Gunnar Sandelin, att det visserligen är omöjligt att veta hur många som kommer att beviljas asyl, men att vi tveklöst står inför ett högt tryck mot Sverige också under den kommande femårsperioden:

<https://morklaggning.wordpress.com/2017/04/22/varfor-diskuterar-vi-inte-den-stora-befolkningsforandringen-del-2/#more-16297>

En rimlig beräkning är ungefär 250.000 asylsökande inom denna period, liksom 340.000 anhöriga. Det är nästan 600.000 personer. Till dessa förväntas också drygt 100.000 arbetskraftsinvandrare utanför EU/EES att komma hit.

Under samma tidsperiod beräknas antalet nya arbetstillfällen till cirka 40.000.

<https://m.facebook.com/frikonservativ/posts/1586828531586184>

Den starka svenska arbetsmarknaden räcker inte för att det stora antalet nyanlända ska få jobb i tillräckligt snabb takt. Det är begripligt att regeringen aviserat en skattehöjning, som åter ger Sverige en topplacering bland de länder som brandskattar sina invånare.

I den ovan citerade utredningen från RUT, Riksdagens utredningstjänst, framgår det att efter åtta år är det endast en av fyra invandrare som försörjer sig själv. Efter femton år i Sverige, har siffran förbättrats till en av tre. Hur lång tid det tar för resterande två tredjedelar att få arbete är oklart. Många i den här gruppen hinner sannolikt bli pensionärer innan de har fått jobb.

Hur invandringen kommer att slå mot pensionerna tillhör också de stora frågorna, eftersom Sverige som bekant har en åldrande befolkning. Nationalekonomerna Lina Aldén och Mats Hammartedt har på Finanspolitiska rådets uppdrag skrivit en rapport som fram till år 2012 följer de nyanlända som kom år 2005.

<http://www.finanspolitiskaradet.se/radetsrapporter/radetsrapporter.4.6c09f59d1287ef288f9800077976.html>

De bekräftar bilden att det tar tid innan de nyanlända får arbete och slutar att belasta den offentliga sektorn. När de väl får jobb handlar det vanligen om låglöneyrken, som genererar lägre skatteintäkter. För många är det också deltid som gäller. Det medför att de inte ens klarar att tjäna tillräckligt mycket för att täcka sina egna pensionsuttag. Gruppen hinner aldrig betala tillbaka underskottet från de tidiga kostsamma åren. Med andra ord kommer denna invandring inte att bidra till finansieringen av framtida pensioner. Tvärtom gör invandringen att kostnaderna för den allmänna pensionen och grundtrygghetsystemen ökar mycket kraftigt.

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2017/04/24/invandring-och-kostnader/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.